

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 21, 25 i 30 metres. De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de un quart de 2 a un quart de 3 de la tarda per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA !

GRIMAU HA ESTAT ASSASSINAT

EL CONSELL DE GUERRA

El Consell de Guerra va començar a les 8'20 del 18 d'abril i va acabar a la una de la tarda. La sala estava absolutament plena de gent. La policia es quedava amb el carnet d'identitat dels qui entraven. El tribunal, format per 7 militars, estava presidit pel coronel Valentín Bulnes i actuava de ponent el tinent-coronel Manuel Fernández.

Grimau, amanillat, al front la cicatriu de la profunda ferida que li causaren en llençar-lo per una finestra de la Direcció General de Seguretat, va respondre amb tota serenitat a les fantàstiques acusacions del fiscal: « **Nego en absolut ser responsable de cap de les coses que em són atribuïdes... Mai he torturat ningú... Únicament he executat les ordres que m'eren donades per un govern legal... Vaig ingressar al Partit Comunista d'Espanya l'any 1936. Sóc membre del Comitè Central. He tornat a Espanya per a treballar per la instauració d'un règim democràtic que doni el màxim al poble. Sóc comunista i ho seré mentre visqui.** » En aquest moment, un dels agents de la brigada social que estaven a la sala va atrevir-se a exclamar: « Aleshores, no ho seràs gaire temps. » I els « jutges » van somriure davant d'aquesta ignomínia.

Quan Grimau va voler referir-se a « l'interrogatori » que li va fer la policia, no més va poder pronunciar unes paraules: « **Jo no he intentat suïcidar-me. Les greus ferides que porto al cap i a les mans...** »

— Silenci — va tallar-lo el ponent — queix assumpte no és de la competència d'aquest tribunal. Un tribunal civil estudiarà la denúncia que heu presentat sobre això. »

Els advocats estrangers que assistien al procés no podien comprendre com es pot demanar la pena de mort per uns fets que no sostenia cap testimoni, i que havien estat establerts per la policia sobre la base de declaracions escrites per amics o parents de les preteses víctimes, els quals deien que « ho havien sentit dir ».

L'AFUSELLAMENT

Julián Grimau ha estat assassinat a les 4'30 de la matinada del dia 20 d'abril, al pati de la presó de Carabanchel. Grimau estava tranquil. Després de refusar la confessió que li oferia un capellà, fumà un darrer cigarett i, amb calma i sang freda, va avançar cap a l'escamot d'execució. Els periodistes estrangers van enterar-se de la seva mort a les 8 del matí, a través del seu advocat civil. Intentaren obtenir confirmació de les autoritats, però fou impossible. El propi director de la presó va respondre per telèfon: « No puc dir res, perquè no sé res. » No va ser fins a les

(continúa a la pág 2)

DECLARACIO DEL COMITE EXECUTIU DEL P.S.U. AMB MOTIU DE L'ASSASSINAT DE JULIAN GRIMAU

En la matinada del dissabte 20 d'abril ha estat afusellat a Madrid el nostre estimat camarada Julián Grimau, membre del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya.

Basant-se en acusacions fabricades per la policia, Franco ha condemnat a mort i ordenat l'afusellament de Julián Grimau, sense donar-li les més elementals possibilitats de defensa.

L'opinió pública internacional aixecà la seva irada protesta contra el propòsit franquista de condemnar a mort Grimau per fets ocorreguts durant la guerra civil, acabada fa més de 20 anys, i governs, entitats i personalitats de la més diversa significació van demanar a Franco que respectés la vida del nostre camarada.

La notícia de l'afusellament de Julián Grimau, en ser coneguda, ha provocat una onada d'indignació de proporcions incalculables entre totes les capes socials del nostre país, i en el món sencer se succeeixen les manifestacions de protesta contra la dictadura franquista culpable del crim.

L'assassinat de Julián Grimau, com la recent condemna a 23 anys de presó, imposada al nostre camarada Pere Ardiaca i la intensificació de la repressió en l'últim període, no són un signe de fortlesa sinó de feblesa del règim.

Franco i la camarilla d'incondicionals que el rodeja han decidit la mort de Grimau en un intent desesperat de fer marxar enrera la roda de la història, de reverdir el clima de guerra civil, de retardar els canvis que la situació del país exigeix i vers els quals la vida empeny inexorablement.

Matant Grimau, Franco pretenia tallar la creixent lluita dels treballadors, paraitzar l'acció de l'oposició, retenir els qui en el seu propi camp discuteixen sobre la successió o substitució del « Caudillo » i s'orienten a abandonar-lo.

Infamant Julián Grimau i afusellant-lo, Franco esperava desviar la creixent simpatia de les masses populars envers els comunistes, aïllar-nos dels grups antifranquistes d'altres tendències, empènyer-nos cap al camí de la violència i fer impossible la reconciliació dels espanyols.

Però els càlculs franquistes fallaran. L'heroica i serena actitud de Julián Grimau davant del Tribunal i davant de l'escamot d'execució fan creixer al món sencer l'admiraçió de totes les persones de bona voluntat envers la lluita dels pobles d'Espanya per la democràcia i reforcen l'admiraçió i l'afecte dels treballadors i antifranquistes del nostre país envers els comunistes.

L'assassinat de Grimau, en un clima internacional que tendeix a la distensió i pocs dies després de la publicació de l'Encíclica « Pau a la Terra », ha concitat sobre Franco la condemna universal i ha fet encara més precària i difícil la situació internacional de la dictadura.

A l'interior, la protesta contra el crim ja està donant — i encara en donarà més — els proxims mesos — una nova dimensió i intensitat a la lluita dels pobles d'Espanya per a acabar amb tanta ignomínia, per a liquidar definitivament el clima de guerra civil i establir un règim que faci possible la convivència entre els espanyols.

Els comunistes, malgrat el terrible cop que suposa per a nosaltres l'assassinat de Julián Grimau, malgrat el dolor immens que sentim per la mort del nostre estimat camarada, no ens apartarem de la nostra trajectòria tendent a obrir les vies de la democràcia per als pobles d'Espanya, evitant una nova guerra civil.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya expressa el seu profund reconeixement a tots els qui han fet quelcom per a impedir l'afusellament de Julián Grimau i el seu desig de col·laborar amb tots els antifranquistes. El P.S.U. invita tots els partits i grups de l'oposició catalana a crear un Comitè de Coordinació. Les forces polítiques catalanes haurien de propiciar la conclusió d'un acord entre totes les forces antifranquistes d'esquerra i de dreta dels diversos pobles d'Espanya, basat en l'elaboració d'un programa mínim d'acció comú per a enderrocar la dictadura i en la formació d'un govern provisional, de concentració nacional, sense exclusives, encarregat de fer-se càrrec del Poder, de restablir les llibertats democràtiques i d'organitzar la consulta al poble per a que ell decideixi el règim futur.

Els comunistes catalans respondrem a l'assassinat de Julián Grimau reforçant les files del nostre Partit amb nous militants, intensificant la campanya contra la repressió i per l'amnistia, desenvolupant la lluita de masses per la pau, marxant al davant de les accions dels treballadors i de les altres capes del poble per les seves reivindicacions econòmiques i polítiques, accelerant la preparació de la vaga general política.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya invita els treballadors i el poble de Catalunya a manifestar pels mitjans al seu abast la seva protesta contra l'assassinat de Julián Grimau i a retre homenatge a la memòria del nostre camarada durant la jornada del proper Primer de Maig.

Barcelona, 22 d'abril del 1963.

EL COMITE EXECUTIU DEL P.S.U. DE CATALUNYA.

10'20 — quan Grimau ja estava enterrat — que el govern va fer públic el comunicat oficial.

EL RESSO MUNDIAL

Abans de la mort de Grimau, una intensíssima mobilització internacional va fer tot el possible per tal de salvar-li la vida. El dia 17 d'abril diverses delegacions visitaren l'ambaixada franquista a París i els consulats espanyols a Toulouse, Lyon, Strasbourg i Marsella; hi hagueren manifestacions de protesta davant de les ambaixades a Londres i a Roma. L'ambaixada a Brussel·les fou assaltada pels manifestants als crits de « Franco assassí! » i « Llibertat per a Grimau! ». Els dies 18 i 19 tingueren lloc manifestacions davant de les ambaixades a París, Roma, Brussel·les, Londres, Estocolm, Copenhague, i dels consulats espanyols de Bordeus, Lyon, Toulouse, Milà, Nàpols, Torí, Génova, Lieja, Amsterdam i Alger. A tot arreu els manifestants expressaven la seva indignació amb crits de « Llibertat! » « Espanya sí, Franco no! ».

El nombre de telegrams enviats a Madrid es xifra en moltes desenes de milers. A França, el dia 19, quedaren interrompudes les comunicacions telegràfiques amb Espanya perquè les línies establertes no podien donar a l'abast. Entre les personalitats que enviaren missatges en favor de Grimau cal citar: els cardenals francesos Feltin, Gerlier, la reina Isabel de Bèlgica, el president de la Lliga dels Drets de l'Home Daniel Mayer, el degà del Col·legi d'Advocats de París Marcel Grente, els polítics francesos Jules Moch i Georges Dardel, el R.P. Chenu, l'alcalde democristià de Florència Giorgio La Pira, el R.P. Dominique Pire Premi Nobel de la Pau, etc. També es movilitzaren en el mateix sentit les organitzacions següents: El Moviment Pax Christi de França, els sindicats francesos C.G.T., C.F.T.C., i F.O., el Consell Central dels Sindicats de la U.R.S.S., l'Acadèmia de Medicina de la U.R.S.S., la Creu Roja soviètica, la Federació Sindical Mundial, etc.

El cap del govern soviètic, N. Khrushchov, va adreçar un telegrama personal al general Franco, i el govern de Txecoslovàquia va fer conèixer al govern franquista la seva decisió de concedir asili polític a Grimau.

Diverses organitzacions polítiques i democràtiques van cridar la població dels països respectius a protestar per tal d'impedir el crim que es preparava a Madrid, entre d'altres: els Partits Comunistes Francès i Italià, els Partits Socialistes de França (S.F.I.O.) i d'Itàlia, l'Associació Internacional de Juristes Demòcrates, l'Associació Francesa d'ex-Combatents, de la Resistència, etc.

Des de que s'ha conegut l'assassinat de Grimau, les protestes indignades i les manifestacions de milers de persones es produeixen arreu: a París, Lyon, Marsella, Lille, Bayonne, Perpinyà, Douai, Brive, a Roma, Milà, Torí, Génova, Nàpols i Florència, a Ginebra i Zurich, a Brussel·les i Lieja, a Alger, Copenhague, Londres, Helsinki, Amsterdam, Mèxic, a Oran i Casablanca, etc. Arreu se sent el mateix crit: « Franco assassí! » i « Glòria a Grimau! ». Una de les concentracions més impressionants ha estat la del dia 23 a París, on es manifestaren 50.000 persones.

ELS FRANQUISTES
DAVANT DE LA NOVA ENCICLICA

per Joan BERENGUER

La publicació de la nova Encíclica « Pacem in Terris » ha tingut un gran ressó mundial, com rarament ha esdevingut amb altres documents pontificis. Es evident que l'interès que suscita en sectors tan allunyats entre si ideològicament és degut a que en la Encíclica es tracten temes que interessen a tots els homes. En aquesta Encíclica, l'Església baixa a la terra i contempla alguns dels problemes que angúniem la humanitat.

Amb aquest motiu és oportú constatar que l'Església no és un conjunt unitari, monolític. En el seu interior coexisteixen sectors diversos que, malgrat basar-se en els mateixos fonaments ideològics, es manifesten com tendències diferents quan es tracta d'abordar les qüestions pràctiques. Durant el pontificat de Pius XII, el sector més reaccionari és el que apareixia com a definidor de la doctrina catòlica i de les normes per a la seva aplicació pràctica. Ara, sota el pontificat de Joan XXIII és el sector més conscient de les transformacions que es realitzen en el món modern el qui apareix com preponderant.

La conseqüència pràctica d'aquest canvi és que l'Església, que venia essent la reserva ideològica de l'imperialisme i de la reacció mundial, esdevé ara — en certs aspectes — una organització que pren posició en favor dels interessos dels pobles. La recent Encíclica en dona un exemple frapant en relació amb el problema tan actual de la pau i de la guerra: « **Avui — diu Joan XXIII — esdevé humanament impossible de pensar que la guerra sigui, en la nostra era atòmica, el mitjà adequat per a obtenir justícia d'una violació de drets** », i d'aquest principi en treu conclusions tan justes com aquestes: « **La justícia, el seny i el sentit de la humanitat reclamen posar fi a la cursa d'armaments, reclamen la reducció paral·lela i simultània de l'armament existent als diversos països, la prohibició de l'arma atòmica i, en fi, el desarmament degudament efectuat d'un comú acord i acompanyat de controls eficaços.** »

Un contrast molt il·lustratiu d'aquesta lluita de tendències dintre de l'Església, el dona la comparació entre la célebre Pastoral dels bisbes espanyols, de juny del 1937, en la qual donaven el nom de « creuada » (és a dir: guerra de religió) a l'aixecament franquista, i la recent declaració del cardenal Bea (íntim col·laborador de Joan XXIII) en la que diu: « **Les guerres de religió constitueixen una aberració d'un mal entès amor per la veritat, car cada home té dret a decidir del seu destí lliurement, segons la seva pròpia consciència.** »

Però l'Encíclica no es limita a tractar les qüestions de la pau i la guerra, és també un manifest per la democràcia i un

al·legat en favor de la coexistència de catòlics amb comunistes. « **Els homes — diu — tenen el dret d'elegir els seus governants, de definir la forma de l'Estat i d'imposar regles i límits a l'exercici de l'autoritat.** » I en el que respecta a la segona qüestió, quan parla de « certs moviments polítics » inspirats en teories filosòfiques contràries al catolicisme, diu: « **En la mesura que aquests moviments estan d'acord amb els sans principis de la raó i responen a les justes aspiracions de la persona humana, ¿qui refusaria de reconèixer-los-hi elements positius i dignes d'aprovació?** »

No és estrany que, a Espanya, els jeràrques franquistes estiguin consternats per la publicació d'aquesta Encíclica. D'una banda, han intentat dissimular el seu contingut democràtic (la versió distribuïda als diaris per l'agència de premsa governamental ha suprimit els paràgrafs més decisius en aquest aspecte). D'altra banda, els comentaris intenten orientar el lector a veure-hi només l'aspecte favorable a la pau, i alguns — com « La Vanguardia » de l'11 d'abril — tenen el cinisme de dir que, en relació a un nivell de vida digne, « Espanya... té poc que reprotxar-se en aquesta matèria ».

En canvi, els comunistes saludem l'aparició de l'Encíclica com un pas molt positiu donat per l'Església. Es evident que això no modifica en el més mínim les diferències ideològiques que fan incompatible la teologia amb el materialisme històric. Des del punt de vista ideològic no pot haver compromís entre el marxisme i la religió. Adhuc amb això estem d'acord amb Joan XXIII. Però allò que importa en la lluita per la pau i per la democràcia són les **diferències ideològiques** sino les **coincidències polítiques**. Per això els comunistes saludem aquesta presa de posició favorable als interessos dels pobles i a la cooperació de catòlics i comunistes per tal d'aconseguir un món millor.

La publicació de « Pacem in Terris » demostra l'anacronisme de l'Estat de Franco i no deixarà d'aguditzar les contradiccions de les quals és víctima. ¿Com un Estat que es diu catòlic podrà presentar-se davant dels catòlics espanyols « censurant » l'Encíclica? ¿Com podran les jerarquies de l'Església espanyola, que encara donen suport a Franco, impedir que catòlics i comunistes ens entenem per tal de defensar la pau i la llibertat d'Espanya?

En un món com el que avui contemplem, en el qual la pròpia Església realitza un viratge per tal de no seguir oposant-se al sentiment profund dels pobles, l'Estat franquista no podrà subsistir gaire temps. La marxa de la història exigeix, amb caràcter d'urgència, la seva desaparició immediata.

El procés contra el camarada

Pere Ardiaca i els seus companys

El dia 30 de març el fatídic Tribunal Militar Especial de la «calle del Reloj» de Madrid, ha celebrat el Consell de Guerra contra el nostre camarada Pere Ardiaca, el Dr. Gutiérrez Díaz i els seus companys.

Abans d'entrar a la sala, que va estar plena de públic, els assistents eren sotmesos a un rigorós control. Van assistir al procés dos advocats francesos i un metge anglès als qui va ser negada l'autorització per a parlar amb els nostres camarades.

Així, una altra vegada, Franco s'ha mostrat sord a la gran campanya nacional i internacional que exigia que Ardiaca, el Dr. Gutiérrez i els seus companys fossin jutjats per un tribunal ordinari. Pere Ardiaca i els altres processats no són culpables de cap delictes. L'acta d'acusació només ha pogut referir-se a les seves idees. Han estat condemnats per elles. I la bàrbara condemna que han imposat a Pere Ardiaca no té altra justificació que l'odi i la ràbia amb que Franco persegueix els comunistes.

Pere Ardiaca ha mantingut davant del tribunal la valenta actitud que va tenir davant de la policia. S'ha negat a declarar res que pogués perjudicar el seu Partit perquè aixís ho exigia «la seva dignitat personal i la responsabilitat del seu càrrec de membre del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya i del Comitè Central del PSU de Catalunya».

Ha defensat ardentment la política de reconciliació nacional davant dels jutges militars. «No he vingut a Espanya amb misterioses consignes — va respondre a preguntes del fiscal — sinó amb unes posicions polítiques clares i conegudes pel poble per haver estat exposades diverses vegades en tots els documents del Partit.»

El Dr. Gutiérrez Díaz protestà novament davant del tribunal, com ja havia fet davant de la policia, negant-se a declarar, a causa del caràcter il·legal de la seva detenció. Contestant a preguntes del defensor sobre si portava armes en el moment de la detenció, el Dr. Gutiérrez va respondre: «Si, van detenir-me amb una cartera en la qual portava el meu instrumental mèdic. Aquestes són les meves armes.»

Un altre dels processats, Josep Ramírez, malgrat el frenesí amb que el president intentava interrompre'l, va dir: «Es la tercera vegada que compareixo davant d'un tribunal militar. La primera, per defensar el govern legítim, el de la República; la segona i ara la tercera, per ser fidel a les idees del comunisme i lluitar per una vida digna per als treballadors, per a alliberar-los de les persecucions que ara sofreixen.»

El tribunal va sentenciar les penes següents: 23 anys per a Pere Ardiaca, 18 per a Josep Ramírez, 8 per a Joan Tena, 6 per a Antoni Gutiérrez Díaz, i 4 per a Galileu Luengo. Domingo Ribas va ser absolt.

Els advocats francesos i els nombrosos amics i familiars que assistiren al Consell de Guerra van sortir indignats per tot el que hi hagué d'ignominiós. Tot va ser una farsa, fins a tal punt flagrant i descarada que en molts moments es fonien i complementaven en una mateixa cosa l'actitud dels jutges, la del fiscal i la del defensor, comandant Rafael Pazos. Aquest senyor va convertir la seva «defensa» en una llarga disertació per tal de «demostrar» el poc

contagi que podien exercir les idees utòpiques (volia dir comunistes) donada la robustesa del catolicisme i la justícia social del règim espanyol. Això per a acabar demanant 10 anys de presó per a Pere Ardiaca i 5 per a Ramírez.

Aquest procés ha despertat una viva indignació en tots els demòcrates del nostre país i en l'opinió internacional. Després de 25 anys d'acabada la guerra civil, condemnar homes amb els mateixos mètodes utilitzats durant la guerra, imposar 23 anys de presó a un comunista només per professar i defensar les seves idees, per exercir la seva activitat política en defensa de la democràcia, són crims que només poden cometre esperits àvids de venjança.

Aquesta és l'abominable missió que s'ha assignat el dictador, perquè té por, perquè se sent condemnat a desaparèixer. En moments en els quals la dictadura ens assesta durs cops repressius, aquesta és una constatació que els comunistes i tots els anti-

franquistes hem de tenir present.

Precisament perquè la dictadura se sent feble, perquè les seves úniques armes són la repressió i el crim, urgeix impulsar encara més la campanya per l'AMNISTIA. La bandera en favor dels nostres presos, contra la repressió, agrupa cada cop nous milers de demòcrates tant al nostre país com al món sencer. Desenvolupar aquesta lluita fins al final, aprofitar els seus inesgotables recursos mobilitzadors i unitaris, significa — com ho estem comprovant aquests dies amb la mobilització mundial contra els crims del franquisme — afeblir, acorralar la dictadura, accelerar la seva caiguda, aproximar el dia que podrem obrir de bat a bat les portes de les presons.

Aquesta és l'única conclusió que cal treure del procés contra el camarada Ardiaca i els seus companys. Aquesta serà la nostra resposta a aquesta nova injustícia franquista.

PER DAMUNT ACCIÓ PER LA PAU A LA UNIVERSITAT DE LA PROHIBICIO OFICIAL

Els estudiants de quatre facultats de la Universitat de Barcelona van convocar del 27 al 30 de març la Primera Setmana de la Pau. El programa i els objectius foren publicats a temps. El primer consistia en la celebració de conferències, projecció de pel·lícules, presentació d'una obra teatral i organització d'una taula rodona amb diverses personalitats. Els objectius els proclamaven cinc punts que podríem resumir així:

1. Es necessari i possible que els Estats arreglin els seus litigis mitjançant la negociació.
2. Que sigui prohibit tot allò que glorifiqui la guerra i fomenti l'odi entre els pobles.
3. Que els pobles-tots-obtinguin amb la seva acció l'acord d'un desarmament general i la prohibició immediata de tota classe d'experiments nuclears.
4. Necessitat de crear organismes i institucions que portin a terme aquesta activitat.
5. Proposta de creació a casa nostra d'un Comitè Permanent pro-Pau que incorpori el nostre poble a la lluita per la pau que es porta a cap mundialment.

Propòsits tan humans havien de trobar la simpatia i l'adhesió de tothom. Tanta fou la volada d'aquesta convocatòria, tantes eren les seves perspectives d'èxit que la dictadura feixista i bel·licista agafà por. Esperà la vetlla per a prohibir la Setmana de la Pau.

El dia 25 de març havien aparegut ja cartells anunciadors de la Setmana (lito-grafies amb coloms com a motiu central) i s'havien repartit milers de fulles.

El dia 27 el Dr. Daufí havia de donar la primera conferència que tractaria dels efectes biològics de les explosions atòmiques. La conferència fou prohibida pel degà de la Facultat de Ciències i pel de Medicina. Així pensava la dictadura ofegar — a la naixença — la Setmana de la Pau. Però els estudiants no tenien ganes de plegar. Van exigir explicacions, van pressionar els dirigents del SEU en aquest sentit i també les autoritats universitàries. Els obligaren a definir-se i en aquesta acció que demanava tenacitat, audàcia i sang freda, hi participaren en un sol dia més

de 800 estudiants. Fins el dia 28 no es comunicà oficialment que el govern franquista havia prohibit la Setmana de la Pau. Aquesta decisió no va tallar les ales dels estudiants més conscients que senten la necessitat que la lluita per la pau s'organitzi a casa nostra. El dia 29 es reuniren centenars d'estudiants per a dirigir-se al rectorat i demanar explicacions. Cridaven sovint: «Pau, Pau...» Les autoritats universitàries no donaven la cara, i si alguna cosa es veien obligades a declarar, mai no era concreta.

El dia 30, tot i essent dissabte, més de 200 estudiants es concentraren per a llegir i aplaudir les adhesions rebudes per la Setmana de la Pau, adhesions del Pare Pire (Premi Nobel de la Pau), del canonge Collins, de J.H. Bernal, de François Mauriac i L. Aragon, del Pare Escarré (Abad de Montserrat), de Salvador Espriu, Celaya i altres intel·lectuals; dels presos polítics de Càceres, del Centre d'Estudis Catalans i de Facultats d'altres Universitats d'Espanya.

Els dies 1, 2 i 3 d'abril els estudiants tingueren que cridar: «VOLEM LA PAU» davant de centenars de policies que acordonaven la Universitat armats com si tinguessin d'anar a la guerra. Els estudiants sortiren a l' carrer, posaren a volar un colom blanc i es dirigiren vers la Plaça Tetuan cridant «Volem la Pau...» Els policies repartiren garrotades. Estudiants francesos que preniën fotos per a donar a conèixer aquesta valenta acció al món, foren detinguts pels galifardeus de la Polític Social i expulsats d'Espanya. Però aquesta arbitrariedad donà encara més relleu internacional a l'acció dels estudiants de Barcelona.

No es van celebrar les conferències anunciades. No es projectaren les pel·lícules. No es presentà l'obra de Brecht «Terror i Misèria del III Reich». No hi hagué taula rodona sobre els temes de la pau i la guerra. Però hi hagué Setmana de la Pau a Barcelona, no sols per l'amplària de la seva preparació i els camins que aquesta va obrir, sino pel ressó que ha tingut la protesta activa dels estudiants que volien — i no renucien a fer-ho — expressar i organitzar el desig de pau de la gran majoria dels universitaris.

Visca el Primer de Maig

Malgrat la dictadura franquista, els treballadors de Catalunya i de tot Espanya es preparen a celebrar el Primer de Maig, festa de la solidaritat internacional del proletariat.

Independèntment de les condicions concretes del seu país respectiu, que plantejgen en primer pla unes tasques, o unes altres, els treballadors de tot el món celebraran al mateix temps el proper Primer de Maig com una jornada de lluita per la pau, contra el colonialisme i el neocolonialisme, per la llibertat i la democràcia, per l'enfortiment del sistema socialista mundial, pel reforçament de la unitat del moviment obrer i comunista internacional.

Els treballadors de Catalunya i dels altres pobles d'Espanya, a l'ensem que els dels altres pobles de la terra, tenen al davant com a tasca crucial i decisiva contribuir a assegurar la pau. La crisi del Caribe el darrer octubre, revelà que a causa de les bases americanes el nostre país es trobaria a la primera línia de foc en una eventual guerra atòmica. D'aquí que no hi hagi res tan important per als pobles d'Espanya com aconseguir la cancel·lació del pacte amb els Estats Units, el desmantellament de les bases militars ianquis i l'adopció d'una política exterior de neutralitat, favorable al desarmament general controlat i la coexistència pacífica entre tots els pobles de la terra.

Impulsar l'acció de masses per la pau, a través de totes les formes possibles, serà per als treballadors de Catalunya una manera eficaç de commemorar el Primer de Maig.

Aquest any anem a celebrar el Primer de Maig en un moment particularment difícil per a la dictadura.

A partir de la crisi de Cuba, la situació internacional evoluciona en direcció oposada als interessos franquistes. L'increment de l'acció de masses per la pau en el món; la revisió per part del govern Kennedy de la política dels Estats Units envers Cuba; les divergències sorgides dintre de la NATO; la crisi en la construcció del Mercat Comú Europeu i la publicació de l'Encíclica « Pau a la Terra » són, entre d'altres, signes indubtables que les dificultats internacionals del franquisme s'agreuaran, que en el món actual la dictadura del general Franco constitueix un anacronisme insostenible.

A l'interior, la crisi oberta en el conglomerat franquista per les vagues d'abril i maig de l'any passat no ha cessat de pronunciar-se. La política de « liberalització » no ha donat, com esperaven els seus inventors, un suport major al règim. Al contrari, a favor del vent de la « liberalització », noves forces socials i polítiques han passat a engrandir el camp de l'oposició antifranquista, i entre les mateixes camarilles governants s'accepta com una perspectiva inevitable que caldrà fer canvis polítics profunds.

Que aquests canvis es produixin en un terme més breu o més llarg, a través d'un procés pacífic o per via violenta, depèn en gran mesura de la conducta dels partits i grups de l'oposició antifranquista. Unides, les forces antifranquistes serien més poderoses que les del règim i estarien en condicions d'encapçalar un gran moviment de masses, fonamentalment pacífic, que obligaria Franco a abandonar el poder. Però si per ceguera o per anticomunisme els partits de l'oposició burgesa i socialdemòcrata segueixen essent sords a les nostres propostes unitàries i es mantenen en la seva actual semi-passivitat, la dictadura pot prolongar cert temps la seva existència pot tancar-se la possibilitat que avui

existeix per a imposar un canvi pacífic. En aquest Primer de Maig, els comunistes catalans reafirmarem la nostra voluntat d'un acord amb tots els partits i grups antifranquistes d'esquerra i de dreta, sense cap excepció, amb vistes a posar fi per via pacífica a la dictadura del general Franco i instaurar un règim autènticament democràtic.

El Primer de Maig arriba quan els treballadors de Catalunya donen nou impuls a la batalla reivindicativa que venen lliurant de manera ininterrompuda des del maig de l'any passat.

Les empreses catalanes són aquests dies un bullir de protestes i reclamacions, acampades no poques vegades de parades de treball i moviments de treball lent que arrenquen concessions als patrons i al govern. Els treballadors de Catalunya se subleuen contra els ritmes inhumans de treball que els imposen les clàusules dels Convenis Col·lectius; reclamen un salari mínim de 140 a 160 pessetes, per vuit hores de treball, i l'escala mòbil que garanteixi el seu poder adquisitiu front a la constant alça dels preus; reivindiquen el dret de tenir sindicats de classe, les

llibertats de reunió, paraula i premsa i el dret de vaga.

En aquestes accions es va elevat el nivell de consciència i d'organització de la classe obrera i en no poques empreses funcionen Comissions Obreres d'Oposició Sindical. Però la lluita obrera ha d'assolir major amplitud i prendre formes més elevades. Es necessari que no quedi ni una sola empresa sense constituir la seva Comissió Obrera encarregada de dirigir l'acció reivindicativa. Cal que les Comissions Obreres d'empreses d'un mateix ram o d'una mateixa zona industrial es posin d'acord per tal d'unificar les seves reivindicacions i anar tots junts a desenvolupar moviments vaguístics de gran empenta. Cal treure al carrer l'acció que ara es lliura a l'interior de les empreses, car només aleshores aconseguiran els treballadors millores d'alguna importància. D'altra banda aquesta és la millor via, el camí més eficaç, per a preparar-los per a la vaga general política, que ja apareix com una possibilitat pròpera.

Accelerar la preparació de la vaga general política serà per als treballadors de Catalunya i de tot Espanya la millor manera de commemorar el Primer de Maig.

MANIFEST DE L'OPOSICIÓN SINDICAL

Amb motiu de la propera jornada del Primer de Maig, l'Oposició Sindical Obrera d'Espanya ha publicat un important Manifest, del qual reproduïm a continuació els paràgrafs essencials:

« Aviat serà el Primer de Maig, jornada de combat per als treballadors dels països capitalistes; festa del treball per als dels països socialistes, alliberats de l'explotació.

« Sense sindicats, sense partits legals, sense premsa pròpia, sense llibertats, els treballadors espanyols ens disposem a celebrar també aquesta data gloriosa. L'opressió franquista no ens impedirà d'alçar el puny i la nostra veu juntament amb els treballadors dels altres països de la terra.

« L'anunci d'eleccions sindicals per al juny i mesos següents correspon a una nova maniobra de la dictadura.

« L'Oposició Sindical Obrera d'Espanya posa en guàrdia els obrers i empleats per a que no es deixin agafar a la trampa. Convocant les eleccions per al juny, el govern persegueix sobre tot una finalitat: aconseguir una mena de treva social; ajornar fins al juny la lluita dels treballadors, fer creure que a partir d'aqueixes eleccions els seus problemes començaran a tenir solució, evitar així l'amenaça d'aquesta primavera, guanyar temps i allunyar el perill de grans vagues, i de la vaga general la necessitat de la qual senten cada cop més els treballadors.

« Treballadors! Companys!

« No ens enganyem! Si en el temps que queda fins al juny, les lluites obreres no s'han desenvolupat i estés fins arribar àdhuc a la vaga general, el règim haurà obtingut amb la seva maniobra un respir i no hi haurà ni transformacions de l'estructura sindical, ni canvis que mereixin aquest nom. Tot quedarà en paraules, en oferiments, en demagògia, a la que estan tan acostumats els jerarques franquistes.

« L'Oposició Sindical Obrera d'Espanya declara estar disposada a participar a les eleccions sindicals; però per a que serveixin per a designar representants efectius dels treballadors, per a que es produïxin canvis en els sindicats i en el país, la preparació no ha de reduir-se a seleccionar des d'ara els candidats. La prepa-

ració ha de consistir a intensificar, sense perdre un minut, la lluita per un salari mínim de 140, 150 o 160 pessetes segons les indústries; per l'establiment de l'escala mòbil, que contrarresti els efectes de la carestia de la vida; pel dret de vaga; per la llibertat dels presos i el retorn als seus domicilis dels miners desterrats; per les llibertats sindicals i polítiques.

« La demanda d'un salari digne, del dret de vaga, de sindicats veritablement independents del govern i dels patrons, autènticament dirigits pels obrers; la demanda de canvis polítics profunds, teneu avui el suport dels més amplis sectors.

« L'aconseguitment d'aqueixes demandes depèn de que siguem capaços d'anar, e més ràpidament possible, a la vaga general. Ja existeix un gran ambient favorable a aquesta acció entre els treballadors; enfortir-lo creant a tot arreu Comissions Obreres, formulant les reivindicacions més sentides pels treballadors a cada lloc, organitzant l'acció i llençant-s'hi sense vacil·lar. Una cadena d'accions reivindicatives parcials farà sorgir en un punt determinat del país l'espurna que doni el senyal per a l'extensió i generalització de la vaga a tot Espanya.

« Cridem les dones i els joves que van jugar un paper tan brillant en les vagues d'abril i maig, a ocupar ara el seu lloc en la lluita amb la major fermesa i amb l'entusiasme que els caracteritza.

« En acostar-se el Primer de Maig, hem de redoblar la nostra tasca d'organització i preparació de les lluites parcials i de la vaga general. Depèn de nosaltres que, molt aviat, el Primer de Maig també sigui a Espanya una jornada en la qual poguem sortir al carrer amb les nostres banderes a proclamar lliurement els nostres drets depèn de nosaltres que hi hagi molt aviat a Espanya democràcia i llibertat.

« Visca el Primer de Maig! Visca la unitat dels treballadors!

« Visquin les Comissions Obreres! Visca la vaga general!

« L'Oposició Sindical Obrera d'Espanya »
« 15 d'abril del 1963. »